

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813807952/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

det bog er ham, der har skabt dem. Troe I at han har taget Feil, at det var i Distraktion, han frembragte dem, da er det smukt at I komme ham tilhjælp ved at tilintetgjøre den Forskjel der er mellem dem og hans andre Skabninger, ja det er simpelt hen den christelige Kjærligheds Pligt, at skjule — selv Vorherres Synders Mangfoldighed! I antage rimeligviis at han begynder at gaae i Barndom, hvilket hans høie Alder efter al menneskelig Beregning maae tale for, og af puur Gudelmodighed paatage I Eder Formynderstabet over ham paa hans gamle Dage! Det er unagteligt et rørende Bevis paa uegennyttig Opoffrelse, men jeg veed fra paalidelig Kilde at han trods sin stigende Alder, endnu er rask og rørig (han sover ikke engang Middagsføn) og at der efter al — overmenneskelig Beregning er Udset til at han endnu vil staae i sin fulde Manddoms-Kraft, naar vi forlængst ere Støv. Vogt Eder for ham! Til en Tid kan han vel taale Eders „Legen Konge,“ men hvis I haandtere for slemt med hans Skabninger kan det vel være at han gjør en hastig Ende derpaa, til lidet Glæde for Eder.

Vær overbevist om at han har havt en Hensigt med at gjøre Undtagelserne forskjellige fra Regelen, og at I ikke kunne tilintetgjøre den, uden at tilintetgjøre Individet selv. Hvad Gud har adskilt kan Mennesket ikke forene, men vel forbinde, sammenlænke med Samfundets stærkeste Kæder. Men dette er ikke Veien til at opnaae Enhed, thi den Forskjellighed, som med Magt fængsles under den

almindelige Form, saa den ikke kommer til syne, gjæter som en skjult Gift i Samfundet og sæder Eplid og Lyedragt. Under denne falske Enhed næres Udspilletsens Mand i det Indre, og jo længer det varer, til den tryter sig, jo flere Kræfter samler den, til den endelig sprænger alle Vaand, de hellige med de vanhellige, og Menneskeslægten gaer tilgrunde, som et Gytte for dens Maserie.

Underledens vilde det have gaact, om Modstanden kom til orde i tide, saa den, hvis dens Fordringer vare uretmæssige, kunde blive bekjæmpet istedetfor at blive sludt tilbage. Det tyder ikke paa nogen Tillid til en Sag, ikke at turde underkaste den en aabenlys Prøvelse, og den, som kaster den bestaaende Samfundsborden sin Gandske, viser denne et af to større Ugtelse end den, som ikke tør eller ikke vil modtage Udfordringen; thi den første agter den dog en Undersøgelse værd.

Troe I ikke at Enheden bedst vilde opnaaes naar hver Enkelt fik Lov til at udvikle sig efter sin Natur, uafhængt og uafhængt af overflødige Hensyn? Harmonie bestaaer jo ikke i at kun een Tone faaer Lov til at klinge, men i at de forskellige gaar op i en høiere Enhed. Naar Enhver synger i sin egen Tone, vilde selv den, hvis Øre syntes Dig „at sturre som en selsom Diskonans“, hvis Du opfattede det ude af Sammenhæng med det Hele, bidrage til at gjere Harmonien fuldendt naar det hørtes i Samklang med de andre Toner. Vel kom mange virkelig Diskonanser og falske Toner til at høres, som